

Fins al punt en què, de sobte

Sortir a córrer només per arribar al punt en què, de sobte, la ment s'eleva i sobrevola el poble, mentre el cos segueix corrent sol, buit, en solfa, imparabile. Córrer sota un sever sol vertical o sota una pluja intensa. Contra un vent insidiós, un fred aclaparador o una calorassa espessa i feixuga. Córrer pel camí del riu fins que el fluir del seu curs sigui el fluir de les pròpies gambades, petjades discretes que aixequen nuvolets de terra vermella. Creuar el pont de l'autopista, provocant amb el puny alçat i un somriure els camions: cridar ben fort quan facin tronar el clàxon. Sortir a córrer una estona només per assaborir les endorfines de després del quintet de després de la dutxa de després d'haver-ho cremat tot sortint a córrer una estona. Creuar tantes tonteries com calories, o més, sense comptar-les, només pel plaer d'evaporar-les. Córrer sol, sense música, ni cronòmetre, ni mòbil, ni més pes que el dels calçotets, els mitjons, les vambes, la calça curta i la samarreta, encara que sovint fins i tot la samarreta engavanya. No afluir quan el camí fa pujada, deixar-se anar, ingràvid, a les baixades, fluir sempre segons els ànims de cada moment, sense obsessionar-se amb la respiració: córrer, senzillament, com qui respira, fins al punt en què, de sobte, la ment s'eleva i sobrevola el poble, mentre el cos segueix corrent sol, buit, en solfa, imparabile.